

Гърни притежава прецизността,
логиката и жаждата за истина
на Шерлок Холмс.
The New York Times

ЖИТ
ТРИПЪР

ЗАПАЛИ РЕКАТА

ДЖОН ВЕРДЪН

СВЕТОВЕН БЕСТСЕЛЪР

СН®

Дейв Гърни стоеше до мивката в просторната кухня на провинциалната си къща и внимателно изсипваше в една от цедките на Мадлин няколко на пръв поглед кафяви камъчета със спечена по тях пръст от много стар буркан с тъмно стъкло.

Когато изми мръсотията, вече личеше, че камъчетата са помалки и по-светли на цвят, а и по-еднакви, отколкото изглеждаха. Разгъна хартиена салфетка на плота до мивката и леко изсипа съдържанието на цедката върху нея. С друга салфетка внимателно отупа камъчетата до сухо, а после ги отнесе заедно със стъкления буркан от кухнята до бюрото си и ги постави до лаптопа и голямата си лупа. Включи компютъра и отвори документа, който беше създал с програмата за археологически графики, придобита преди месец – малко след като откри останките от старо подземие с каменни основи в черешовата горичка над езерото. Онова, което бе видял дотук, го бе навело на мисълта, че подземието е служило за основа на постройка от края на седемнайсети или началото на осемнайсети век – може би дом на заселник в район, който по онова време трябва да се е намирал в дивата гранична пустош.

Археологическата програма му даваше възможност да наложи актуална снимка от района на подземието върху прецизно мащабирана мрежа и след това да сложи в получените квадратчета идентификационни кодови номера за предметите, намерени на съответното място. Съпътстващ списък свързваше кодовете с описания, които бе приложил заедно със снимки на отделните находки. До момента те включваха две железни куки, които според проучването, което направи в интернет, са били използвани за разтягане на животински кожи, инструмент от

цяла голяма кост – вероятно стъргалка за щавене на кожи, нож с черна дръжка, ръждиви останки от няколко брънки от желяз-на верига и железен ключ.

Гърни се взираше в тези няколко находки, едва осветени от оскъдните му познания за историческия период, с който, както изглежда, бяха свързани, като в омагьосващи парченца от пъзел – бяха точки, които предстои да свърже с помощта на други, все още неоткрити точки.

След като записа местонахождението на най-новата си находка, използва лупата, за да проучи синкавия, леко мътен стъклен буркан. По снимките на сходни съдове в интернет съдеше, че вероятно съответства на оценката му за възрастта на находката.

После насочи вниманието си към камъчетата. Взе от чекмеджето на бюрото си кламер, разгъна го до относително права телчица и я използва, за да побутне едното камъче, като го въртеше насам-натам под лупата. Изглеждаше относително гладко, като изключим едната страна с малка вдлъбнатина и тънки заострени ръбчета. Същата структура видя и на второто камъче, с което продължи огледа; след това на трето, четвърто и така до последното. Внимателното проучване подсказа, че макар да не са абсолютно идентични, и осемте имат една и съща основна конфигурация.

Гърни се почуди какво е значението на откритието му.

После му хрумна, че може предметите изобщо да не са камъчета.

Можеше да се окажат зъби.

Малки зъби. Да речем, от човешко дете.

Ако наистина бяха такива, веднага изникваха нови въпроси – въпроси, които разпалиха нетърпението му да се върне на място и да покопае малко по-надълбоко.

Тъкмо се изправи зад бюрото, когато в кабинета влезе Мадлин. Хвърли бърз поглед на малките предмети, разпрострени на хартиената салфетка, а по лицето ѝ пробяга онази мимолетна неприязън, която се появяваше винаги, щом нещо ѝ напомни за разкопките, блокирали в момента така любимата ѝ пътечка. Фактът, че подходът на Гърни към находките напомняше на начина, по който оглеждаше местопрестъпленията по време на

кариерата си като детектив в отдел „Убийства“ в нюйоркската полиция, също не помагаше.

Един от постоянните източници на напрежение в брака им беше пропастта между нейното желание за окончателно скъсване с предишния им живот в града и безапелационно отдаване на новото им ежедневие в провинцията и неговата неспособност – или нежелание – да се отърси от начина на мислене, изграждан през цялата му кариера, и настоящата нужда да разследва нещо.

Мадлин си лепна пресилено весела усмивка:

– Пролетното утро е наистина разкошно! Ще отида да се поразходя по пътеката край каменоломната. Би трябвало да се върна след около два часа.

Детективът изчака следващата реплика. Обикновено, след като му съобщеше, че излиза, жена му питаше дали иска да я придружи. И съответно той измисляше извинение, което включва друг ангажимент. Простата истина бе, че разходките в гората не го даряват със същото усещане за вътрешен покой, каквото носеха на Мадлин. Той самият намираше покой, сила и смисъл не толкова в насладата от заобикалящия го свят, колкото в опитите да разгадае какво точно се случва и защо. Откриваше покой в разследванията. В разкритията. В логиката.

Този път обаче жена му не го покани на разходка. Вместо това поде с подозрителна липса на ентузиазъм:

– Шеридън Клайн се обади.

– Окръжният прокурор ли? Какво иска?

– Да поговори с теб.

– А ти какво му каза?

– Че си излязъл. Обади се точно преди да се върнеш в къщата с тези неща – Мадлин посочи камъчетата зъби. – Отказа да остави съобщение. Щял да се обади отново в единайсет и половина.

Гърни погледна часовника на стената в кабинета. Беше единайсет без четвърт.

– Не ти ли намекна какво иска?

– Стори ми се напрегнат. Може да е покрай вълненията в Уайт Ривър.

Детективът обмисли предположението.

– Не си представям как бих могъл да му помогна с това.

Мадлин сви рамене:

– Просто предположих. Но каквото и да иска, вероятно няма да ти каже цялата истина. Той е змия. Внимавай с него.

Докато Мадлин си връзваше туристическите обувки в антрето, Гърни направи кафе и отнесе чашата си при дървените столове на застланото с гранитни плочи патио до градинката с аспержи.

Патиото гледаше към долното пасище, хамбара, езерцето и към рядко използвания път, който свършваше тъкмо до техните петдесет акра гори и поля. Беше минало много време, откакто имотът е бил работеща ферма, и онова, което двамата с Мадлин важно наричаха „пасища“, бяха просто бурениясали ливади. Неупотребата, ако не друго, им беше придала естествена красота – още по-видима сега, в началото на май, по време на първата вълна полски цветя, които цъфтяха по склона на хълма.

Мадлин излезе през плъзгащите се врати, облечена в яркочервено шушляково яке със спуснат до средата цип, под който се виждаше лазурносиня тениска. Настроението ѝ се бе подобрило – може би от свежата животворна сила в пролетния въздух или от предвкушането на разходката. Наведе се над стола на Гърни и го целуна по челото.

- Сигурен ли си, че ще чуеш телефона оттук?
- Оставих вратата отворена.
- Добре. Ще се видим след няколко часа.

Детективът погледна нагоре и видя в топлата ѝ усмивка жената, за която се бе венчал преди двайсет и пет години. Изумяваше го колко бързо е способна да променя тона си връзката им – колко силни се оказваха дребните събития и жестове и колко заразни бяха чувствата, които пораждаха.

Погледа изкачването на Мадлин през горното пасище, следвайки блестящото ѝ на слънцето яке. Скоро жена му изчезна сред боровата гора по посока на стария коловоз, който свързваше поредица изоставени кариери за гранит по протежение на северния хребет. Внезапно му се прииска да го беше поканила, а Клайн да звънне на мобилния телефон в джоба му, вместо на стационарния в къщата.

Погледна си часовника. Съмненията му относно предметите, намерени в старото каменно подземие, вече бяха напълно затъмнени от усилията да отгатне какво точно му е хрумнало на окръжния прокурор. И какви биха могли да са потайните му намерения.

В единайсет и половина Гърни чу далечния шум от кола, която се изкачва по тесния третокласен път под хамбара. Миг по-късно лъскав черен „Линкълн Навигейтър“ премина между постройката и езерцето и за момент забави ход на мястото, където свършваше асфалтираната част, преди да се залюлее по дълбоките черни коловози през буйната трева в пасището до откритото пространство пред къщата. Накрая спря до прашното „Субару Аутбек“ на Гърни.

Първата изненада беше, че от джипа слезе лично Шеридън Клайн. Втората – че се измъкна от мястото зад волана. Беше дошъл със служебната си кола, но без да ползва услугите на шофьора – забележително отклонение, помисли си Гърни, за човек, който обича привилегиите на поста си.

Клайн носеше костюм и оправя гънките на панталоните си с няколко леки подръпвания. На пръв поглед сякаш се беше смалил от последната им среща преди десет месеца по време на неприятната съдебна каша покрай последиците на случая „Питър Пан“. Личното му посещение беше странно, а и подсети Гърни за неприятния повод. Финалът на разследването беше довел до смъртта на доста хора и Клайн изглеждаше готов да съди Гърни за убийство по небрежност. Но веднага щом се изясниха предпочитанията на медиите да представят детектива като герой, Клайн премина на страната на тази версия – и то с престорен ентусиазъм, от който на Мадлин ѝ се гадеше.

Прокурорът се приближи до патиото с изкуствена усмивка и не пропусна да огледа имота преценяващо.

Гърни се изправи да го посрещне.

– Мислех, че ще се обадиш.

Усмивката не трепна.

– Промяна в плана. Случайно бях в Уайт Ривър, на среща с комисар Бекерт. Само на шейсетина километра оттук е, четиридесет и пет минути с колата, ако движението не е натоварено. Защо тогава да не се видим лице в лице? Винаги е по-добре така.

Гърни наклони глава към колата му.

– Днес си без личния си шофьор.

– Служебен шофьор, Дейвид, не личен, аз съм на обществена длъжност, за бога! – Прокурорът замлъкна за момент, но от него лъхаше напрежение. – Често намирам шофирането за успокояващо... – лек тик танцуваше в ъгълчето на решителната му усмивка.

– Дошъл си дотук направо от Уайт Ривър?

– Както казах. От среща с Бекерт. И точно по тази причина искам да говоря с теб... – Клайн кимна към столовете. – Защо не поседнем?

– Не предпочиташ ли да влезем вътре?

Прокурорът се намръщи.

– Всъщност не. Такъв хубав ден. Прекарвам прекалено много време на закрито.

Гърни се зачуди дали гостът му се бои да не бъде записан и заради това смята патиото за по-безопасно от къщата. Може би това беше и причината да избягва телефонните разговори.

– Кафе?

– Не точно сега.

Гърни посочи към столовете, избра си единия и зачака.

Клайн свали сакото на видимо скъпия си сив костюм, претметна го спретнато на облегалката и разхлаби вратовръзката си, преди да се настани на ръба на стола.

– Ще си позволя да премина направо на темата. Както несъмнено можеш да си представиш, сблъскваме се със страхотни проблеми. Не би трябвало да е напълно неочаквано предвид невъздържаните твърдения, които бълва онази глутница от АРС, но такъв развой винаги е шокиращ. Прекарал си двайсет